

KAPITOLA 1

Jonathan Faraday, markýz z Dansbury, hleděl na budovu před sebou a kabonil se. Stála, depresivně ctihodná zevnitř i zvenčí, v části Londýna, kterou navštěvoval jen zřídka. A nepřibližovat se k ní i dnes večer by mu naprosto vyhovovalo. Sklouzl pohledem stranou, ke své milence. „Tohle je dost možná ten nejhlupejší nápad, cos kdy měla.“

„Nesmysl,“ konejšila ho lady Camilla Maguireová zvesela, ačkoliv ve tváři měla ostražitý výraz krotitele čelícího podrážděnému lvu. „Každopádně jsem vyhrála v kartách. Slíbils mi, že strávíme večer, kde budu chtít.“

„Když jsem tě *nechal* vyhrát, domníval jsem se, že tvoje představa večera mimo domov bude obnášet Vauxhall Gardens nebo nějaký karetní večírek u Antonie.“ Naklonil se blíž, když jejich nepočetná společnost procházela otevřenými dvojitými dveřmi. „Nebo ještě líp, mou ložnici,“ vydechl jí do ucha slova, představující poslední pokus změnit její úmysly.

„Nech toho, ty nemravo,“ pokárala ho s úsměvem, který nijak nezastíral, jak ji dopaluje.

„Pročpak? Neměl jsem zdání, že mě zavedeš rovnou do pekel.“

„Jacku, Almack's není žádné peklo. Prosím, chovej se slušně.“ Camilla ho táhla do šatny a její hnědé oči ho nedůtklivě pozorovaly zpod pečlivě pocuchaných, ohnivě rudých vlasů.

Jack zvedl jedno obočí. Rychle ho začínaly unavovat Camilliny úzkoprsé ambice a předvídatelné touhy, stejně jako ona už se očividně nabažila jeho sarkasmu a výrazného cynismu – což byl očividně důvod jejich dnešní přítomnosti. Přesto však ponechat si ji byla menší nesnáz než vynakládat úsilí na získávání další nové milenky v této společenské sezoně. Už to přestal počítat, a to byl ve městě pouhý měsíc. „Omlouvám se, že jsem to popletl,“ opáčil odhodlaně přívětivým tónem. „Almack's a peklo se dají těžko odlišit. Kvílení a víření ztracených duší, navršených až ke stropu a uvězněných navěky.“

Ernest Landon, třetí člen jejich čtveřice, se zasmál svým obvyklým podlézavým způsobem, když vstupovali do hlavního sálu. „Trefně řečeno, Dansbury. Ztracené kvílející duše. Ha, ha.“

Jelikož v Londýně dosud panoval zimní chlad, přestože byla polovina června, nával horka z přeplněných, hlučných společenských místností měl působit příjemně. Protože však za teplem v patách následoval pach potu, Jack se jen utvrdil ve své analogii s pekle. Sliby nesliby, čím dříve se bude moct odporoučet, tím líp.

„Prosím, nedělej takové problémy, Jacku,“ zaprosila opět Camilla. „Je to spořádaná společnost.“

Přikývl. „Já vím. Nechutné, že?“ Škrobenost a Almack's byly vždy nerozlučnými přáteli, a jak se Jack rozhlížel po místnosti, nepozoroval žádný důkaz, že

by vztah ochladl. Jeho přítomnost už si vysloužila několik upřených pohledů, které opětoval, a polohlasitých poznámek, jež předstíral, že ignoruje. Kdyby neměl šlechtický titul, jeho malou společnost by nepochybně do těch posvátných páchnoucích prostor vůbec nepustili.

Ogden Price vyndal z kapsy stříbrnou dózičku a otevřel ji. „Víš, Dansbury, mohl bys pro jednu strávit večer společensky přijatelným způsobem,“ pronesl ledabyle, nabral špetku šňupacího tabáku a vdechl. „Koneckonců tě to nezabije a pochybuju, že by tenhle zážitek tvou pověst seabeméně očistil.“

Jack chtěl užuž odpovědět, pak se zarazil, protože něco upoutalo jeho zájem. Price měl Almack's v lásce skoro stejně málo jako on. Dva z jeho společníků měli zřejmě pro účast na dnešním večeru nějaké skryté motivy. Zadíval se na přítele a všimal si, jak uhýbá šedýma očima a jak ho zřejmě nevysvětlitelně fascinuje tabatěrka.

„Která to je, Prici?“ Přistoupil blíž, aby byl slyšet přes tóny bujarého lidového tance a brebentění stovky jazyků.

Price mžikl zrakem k jeho očím a zase ho sklopil. „Žádná,“ opáčil až příliš rychle a zaklapl tabatěrku. „Jen pěkná tvářička.“ Stříbrná nádobka znovu zmizela v jeho kapse. „Obdivovat člověk může, jak víš.“

„To skutečně může,“ souhlasil Jack a značně se rozveselil. Jestliže Ogden našel nějaký *objet d'intérêt*, lze se aspoň těšit na trochu zábavy, než uprchne zpět do temnějších zákoutí Londýna, jimž dává přednost. „A má ta obdivuhodně pěkná tvářička nějaké jméno?“

„Jacku, zatanči si se mnou,“ přerušila ho Camilla, zavěsila se do něj a její hřejivá blízkost v dusném horku místnosti působila jako rozpálená pec.

„Ne, konverzuju s Pricem.“ Přál jí všechno nejlepší a šťastnou cestu při nalezení méně jízlivého šlechtice, který by jí dělal společnost, ale neměl v úmyslu vypadat jako hlupák, zatímco ho bude hledat. Místo toho se znovu zaměřil na Price, připraveného k lovu. „Takže hochu...“

„Jacku,“ zaprotestoval znovu.

„Pojďte, lady Maguireová, já si s vámi zatančím,“ nabídl se Ernest s větší mazaností než obvykle.

Camilla zafuněla a povzneseně přijala Landonovu ruku. „Aspoň že je tu dnes večer jeden gentleman jaksepatri.“

„Radši Landon než já,“ zašvelel Jack a sledoval, jak se vzdalují.

Lady Maguireová sice toužila po večeru ve spořádané společnosti, ale rozhodně nebyla podle toho oblečená. Její vínová a šedá toaleta se odrážela od mdlých květinok pobledlého shromáždění jako krev a při hlubokém pukrleti se před jejím tanečním partnerem odhalovala většina jejích půvabů – účinná reklama na služby, jež poskytovala.

Jack se vrátil pohledem k Priceovi. Ačkoliv na něj okolí hledělo poněkud ustrašeně, v posledních několika měsících měl pocit, že mu hrozí spíš smrt nudou než čepelí nějakého duelanta. Trýznění Ogdena mu poskytne aspoň nějaké rozptýlení. „Abychom neodbíhali – kdo je tvá záhadná kráska, Prici?“

„Nech toho, Dansbury,“ opáčil Price, zjevně podrážděný. „Nestojí to za tvé vtípkování. A pohled každopádně ještě nemusí znamenat touhu. Obdivovat ženu je jako obdivovat sochu, člověk může projevit uznání příjemným tvarům, aniž by chtěl kupovat.“

Jack zvedl obě obočí. „Teď už mě to doopravdy fascinuje. Ještě nikdy jsem od tebe neslyšel slova *pěkná*,

obdivuhodná a příjemná v souvislosti s jedinou ženskou. Pověz mi, jak se jmenuje.“

Price se dotčeně zamračil a ukázal na hlučné hejno slečen, shromážděných podél okrajů sálu a čekajících, až je někdo vyzve k tanci. „Běž obtěžovat neviňátka.“

„Lišák má radši slepice než kuřata,“ opáčil Jack pobaveně. Ty hloupé, uculené děvenky byly dost naivní, aby jim jeho pověst připadala romantická, a příliš škrobené a nemotorné, než aby mu stály za námahu. „Budeš potřebovat lepší rozptýlení, obávám se. Letošní vrh nevypadá o nic slibněji než loňský.“

„Proboha, Dansbury. Slituj se,“ vzdychl Price.

„Ani za nic. Co kdybys nás oba ušetřil trápení, ať na tebe nemusím dotírat, a ukázal mi ji?“

„Ani tu není.“ Price nepřítomně přivolal gestem lokaje, obtěžkaného tácem sklenic ochucené ratafie. Jednu si vzal a druhou vrazil Jackovi. „Ach, není tamhle lord Hunt? Já myslel, že je ještě v Indii.“

Jack se ani nenamáhal s pohledem. „Vrátil se víc než před týdnem. Už jsem ho obral skoro o čtyři sta babek v hazardu, a on si ještě pořád myslí, že se dobře baví. Neměň téma. Tahle děvenka je očividně důvod, proč ses přidal k naší výpravě do spořádané společnosti, a taky důvod, proč jsi se mnou odmítl utéct do Jeza-belina harému, když se naskytlá příležitost.“

„Ne, není. Ty...“

„Ne? Tak co je na ní špatného? Třeba šilhá nebo má někde ošklivou bradavici?“ Zasmál se, jak se Price mračí. „Výrazné mateřské znamínko, nedostatečné poprsí, šišlání, hrb, pleš...“

„U všech čertů, Dansbury! Nech toho!“ S výrazem nevýslovné dotčenosti namířil Price prstem ke vchodu. „Tam – právě dorazila. Teď se pobav, ať to máme za sebou.“

Jack se otočil, zahlédl bílé šaty a obdařil přítele krátkým pohledem, plným předstírané hrůzy. „Debutantka? Styď se, Prici, pobláznit se do mladé a nevin...“

Na deset vteřin hlučný lidový tanec, kdákavý smích lady Penderové za jeho zády, šoupání střeviců tanečniců plujících po kluzkém parketu a samotné Almack's jednoduše přestaly existovat. Smaragdy, říkal si v duchu... Její oči mají barvu smaragdů. Zastavila se ve dveřích a rozhlédla se po přeplněném sále, jako by hledala známou tvář. A pak se ten zelený, jiskřivý pohled střetl s jeho očima a způsobil mu šok, až se mu málem rozdrkotaly zuby.

Jack se zvolna nadechl a její pohled opětoval. Jakoby v omámení, aniž chtěl a mohl odtrhnout oči od jejích, vnímal i zbytek její postavy. Vlasy temné jako nejčernější půlnoc měla zapletené do složitého módního uzlu na temeni hlavy, z něž uniklo několik kadeřavých pramínků, rámuující vysoké lícní kosti. Kontrast ebenových vlasů s hladkou smetanovou pletí byl tak úchvatný, až vypadala téměř jako socha, umělecké provedení dokonalosti. Oči však měla jasné, zaujaté a velmi živé. Jako by se upíraly do těch jeho se stejnou překvapenou intenzitou, jakou sám pociťoval. Na lících se jí objevil slabý ruměnc, rty jí zvlnil úsměv – a pak mu výhled zakryli tanečníci.

Zamžikal. „Andělé a spásy mocnosti nás ochraňte¹,“ zamumlal.

„*Hamlet*?“ opáčil Price.

Jack sebou trhl. „Prosím?“

„Citoval jsi *Hamleta*. To na tebe musela zapůsobit.“

„Aha.“ Jack odolal nutkání znovu se zahledět jejím směrem a místo toho upil broskvové ratafie. Naštěstí

¹ William Shakespeare: *Hamlet*. Překlad J. V. Sládek